

Sygn. akt VIA Ca 1364/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ewa Stefańska

Sędzia SA – Ewa Zalewska

Sędzia SO del. – Beata Waś (spr.)

Protokolant – sekr. sąd. Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Środowiska

o ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 czerwca 2011 r.

sygn. akt XXV C 790/09

1. oddala apelację;

2. zmienia postanowienie zawarte w punkcie III zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie;

3. zasądza od J. S. na rzecz Skarbu Państwa – Ministra Środowiska kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1364/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 czerwca 2009 r. skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora (...) i Ministra Środowiska powódka J. S. wniosła o ustalenie w trybie art. 189 k.p.c., iż nie istnieje prawo ograniczenia własności nieruchomości znajdujących się w granicach Osiedla (...) położonego w miejscowości L. w gminie I. na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie Kampinoskiego Parku Narodowego (Dz. U. 17 poz. 91) i wydanego na jego podstawie zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w sprawie (...) z dnia 2 marca 1959r.(M.P 59 .23.107), zmienionego następnie zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 26 stycznia 1965r. (MP 65.8.25.) określającego granice parku oraz na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 września 1997 r. w sprawie (...) (Dz. U. nr 132 poz. 876), oraz stwierdzenia faktu prawotwórczego, iż w/w nieruchomość nie stanowi (...), albo o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., iż nie istnieje

prawo ograniczenia własności nieruchomości stanowiącej własność J. S. znajdującej się w granicach Osiedla (...) położonego w miejscowości L. w gminie I. na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie (...) (Dz.U. 17 poz. 91) i wydanego na jego podstawie zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w sprawie (...) z dnia 2 marca 1959 r. (M. P. 59.23., 107), zmienionego zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 26 stycznia 1965 r. (M.P. 65.8.25) oraz na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 września 1997 r. w sprawie Kampinoskiego Parku Narodowego (Dz. U. nr 132 poz. 876) oraz stwierdzenia faktu prawotwórczego, iż w/w nieruchomość nie stanowi (...).

W piśmie procesowym z dnia 5 stycznia 2010 r. powódka dodatkowo wniosła, obok zgłoszonych żądań ewentualnych, na wypadek ich nie uwzględnienia o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. iż nie istnieją prawne ograniczenia własności nieruchomości znajdujących się w granicach osiedla (...) i położonego w miejscowości L. w gminie I. wynikające z ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zakresie wynikającym z Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie (...) i wydanym na jego podstawie zarządzeniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w sprawie (...) z dnia 2 marca 1959 r. , zmienionego zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 26 stycznia 1965 r. oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 września 1997 r. w sprawie (...), a tym samym nieruchomości znajdujące się w granicach osiedla (...) nie stanowią (...), albo ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. , iż nie istnieją prawne ograniczenia własności nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) będącej własnością J. S. znajdująca się w granicach osiedla (...), położoną w miejscowości L. w gminie I. , wynikające z ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004r. w zakresie wynikającym z rozporządzeń powołanych wyżej , albo ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c , iż nieruchomości znajdujące się w granicach osiedla (...) położonego w miejscowości L. w gminie I. nie stanowią (...), albo ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., iż nieruchomość stanowiąca działkę nr (...) , będąca własnością powódki , znajdująca się w granicach osiedla (...) położonego w miejscowości L. w gminie I. nie stanowi (...).

Pozwany Skarb Państwa - Dyrektor (...) powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie , podnosząc, iż (...) nie tworzył przepisów wskazanych przez powódkę. Ponadto podał, że nieruchomość powódki została włączona w granice (...) na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego oraz Zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 2 marca 1959 r. w sprawie określenia granic (...) i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania parkiem. Od tej pory nieruchomość powódki stanowi grunty prywatne położone na obszarze (...). Gruntami tymi powódka może jako właściciel bez przeszkód rozporządzać, a także użytkować stosownie do obowiązujących przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Pozwany Skarb Państwa - Minister Środowiska powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie, podnosząc iż nie jest właściwym do reprezentowania Skarbu Państwa w niniejszym postępowaniu, ponieważ akty prawne na które powołuje się powódka w pozwie nie były wydane przez Ministra Środowiska z wyjątkiem zarządzenia z dnia 2 marca 1959 r. w sprawie określenia granic (...) i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania parkiem ,które zostało wydane przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, którego można uznać za poprzednika prawnego Ministra Środowiska. Ponadto pozwany zarzucił nie istnienie po stronie powódki interesu prawnego wynikającego z art. 189 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie I. oddalił powództwo; w punkcie II. zasądził od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Ministra Środowiska kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w punkcie III. zasądził od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Dyrektora (...) kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w punkcie IV. przejął na rachunek Skarbu Państwa opłatę od pozwu w części nieopłaconej.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych.

Powódka J. S. jest właścicielką nieruchomości leśnej, stanowiącej działkę nr (...), o powierzchni 19 a 06 m², położoną we wsi L. gmina S., dla której utworzona została Księga Wieczysta nr (...). Nieruchomość ta położona jest w granicach

osiedla (...), które wcześniej znajdowało się na terenie gminy M.. Na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego oraz zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 2 marca 1959 r. w sprawie określenia granic (...) i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania parkiem nieruchomości powódki została włączona w granice (...).

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy oceniając wszystkie zgłoszone przez powódkę roszczenia pod kątem istnienia przesłanek wynikających z treści art. 189 k.p.c. uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazując treść w/w przepisu i analizując kwestię interesu prawnego stanowiącego podstawową przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie, Sąd Okręgowy stwierdził, że występuje on wówczas, gdy istnieje niepewność prawa lub stosunku prawnego, która wynika między innymi z kwestionowania prawa lub stosunku prawnego lub naruszenia prawa o charakterze obiektywnym Strony musi łączyć stosunek cywilnoprawny. Powódka musiała zatem wskazać prawo w znaczeniu cywilnym czyli tytuł czy uprawnienie, mogące być źródłem roszczeń / prawo które podlega ochronie/.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka tak opisanego interesu prawnego - przesłanki materialno-prawnej do wystąpienia z powództwem o ustalenie w niniejszej sprawie nie wykazała odnośnie żadnego ze sformułowanych żądań.

Po pierwsze, Sąd I instancji wskazał, że powódka domagając się ustalenia, że nie istnieje prawo ograniczenia własności nieruchomości znajdujących się w granicach osiedla (...) nie posiadała uprawnienia do wystąpienia z powództwem o ustalenie na rzecz i w imieniu innych osób. Ponadto interes prawny stanowiący przesłankę art. 189 k.p.c. ma dotyczyć tylko sfery prawnej powódki, a nie innych podmiotów.

Po drugie Sąd Okręgowy stwierdził, że powódka nie określiła na czym miało polegać „prawo ograniczenia własności nieruchomości”, której jest właścicielką. Nie wskazała też na działania pozwanego Skarbu Państwa naruszające, bądź zagrażające przysługującemu jej prawu własności do przedmiotowej nieruchomości, a tym samym nie wykazała, aby z jej prawa podmiotowego wynikała potrzeba ustalenia prawa lub stosunku prawnego, bowiem jej prawo własności do przedmiotowej nieruchomości nie zostało w żaden sposób przez pozwanych naruszone, ani też nie było kwestionowane.

Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 140 k.c. wskazał też, że prawo własności nie zapewnia właścicielowi absolutnej pełni władzy nad rzeczą, a granice tego prawa wyznaczają przepisy ustaw, zasady współzycia społecznego oraz społeczno-gospodarcze przeznaczenie prawa własności. Zatem powódka - właściciel nieruchomości powinna liczyć się z możliwością ingerencji Państwa w jej prawo własności poprzez stanowienie prawa, czy to w formie ustaw czy też aktów prawnych niższego rzędu jak rozporządzenia i zarządzenia.

Powódka wniosła o ustalenie, iż nie istnieją prawne ograniczenia własności nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) będącej jej własnością znajdującą się w granicach osiedla (...), położoną w miejscowości L. w gminie I., wynikające z ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. w zakresie wynikającym z rozporządzeń powołanych wyżej, a zatem de facto wniosła o ustalenie że w stosunku do niej nie mają zastosowania przepisy mające charakter powszechnie obowiązujący na terenie kraju, bądź mające charakter lokalny tzw. prawo miejscowe, a więc aktów o charakterze publicznoprawnym i administracyjno-prawnym. Natomiast jak zaznaczył Sąd Okręgowy przepis art. 189 k.p.c. ma zastosowanie tylko do stosunków cywilnoprawnych.

Ponadto jak zauważył Sąd Okręgowy, nieruchomości stanowiąca własność powódki została objęta granicami (...) na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego, które zostało wydane na podstawie art. 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody oraz na podstawie zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 2 marca 1959r. w sprawie określenia granic (...) i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania Parkiem.

Podstawą do wydania tego aktu był § 2 ust 3 § 4 ust 2 § 5 oraz § 7 ust.2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego. Zarządzenie to w sposób szczegółowy

określało granice nowo utworzonego Parku. Zatem na mocy tych obowiązujących wówczas przepisów nieruchomości powódki znalazła się w granicach (...), a nie na podstawie Planu Zagospodarowania Przestrzennego, który powódka uznała za nieważny.

Następnie Sąd Okręgowy stwierdził, iż plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem administracyjnym, który nie jest uchwalany na nieograniczony czas, wręcz przeciwnie może być zmieniony w zależności od potrzeb społeczno-gospodarczych danej społeczności. I tak stało się w przypadku nieruchomości powódki, która w planie parcelacyjnym osiedla (...) w 1934 r. była przeznaczona na funkcje budowlane, natomiast już w innej rzeczywistości powojennej tereny te zostały przeznaczone na cele użyteczności publicznej, na gospodarkę leśną.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw prawnych do uznania, że Plan zagospodarowania przestrzennego z roku 1948 był nieważny, gdyż żaden przepis prawa nie przewidywał sankcji nieważności w przypadku pojawienia się uchybień przy jego sporządzaniu.

Tym samym uznając, że żaden z aktów prawnych, na które powoływała się powódka, nie spowodował, że przysługujące powódce prawo własności nieruchomości wygasło albo uległo przekształceniu, a przysługujące jej prawo własności może ona nadal wykonywać zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego Sąd Okręgowy powództwo oddalił, orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, która zaskarżając przedmiotowe postanowienie w całości zarzuciła rażące naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego tj. art. 189 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, co w efekcie doprowadziło do przyjęcia przez Sąd, że powódka w żadnym ze zgłoszonych żądań nie wykazała interesu prawnego do wystąpienia z powództwem o ustalenie;

2) przepisów prawa procesowego tj. art. 67 § 2 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do niewskazania właściwej jednostki organizacyjnej do reprezentowania Skarbu Państwa w niniejszym procesie oraz zasądzenia od powódki zwrotów kosztów zastępstwa procesowego na rzecz dwóch jednostek.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem Apelacyjnym, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie jednego z żądań ewentualnych wskazanych w pozwie i pismach procesowych powoda oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości, za obydwie instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych.

Spór w sprawie jest wyłącznie sporem o prawo albowiem stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami.

Na wstępie wskazać należy, że z dniem 1 stycznia 2012r. wszystkie parki narodowe, w tym pozwany (...) nie są już państwową jednostką budżetową w rozumieniu przepisów o finansach publicznych. O takim statusie prawnym pozwanego decydował art. 8 ust.4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody, który został skreślony ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 224 poz. 1337)

Obecnie na podstawie art. 8a tejże ustawy park narodowy jest państwową osobą prawną w rozumieniu art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych. Tym samym pozwany przestał być statio fisci Skarbu Państwa.

Już tylko z tych powodów należało zmienić zaskarżone orzeczenie w części zasadzającej koszty postępowania na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora (...).

Niezależnie od powyższego zgodzić należy się także z zarzutem skarżącej, że Sąd I instancji wadliwie zasądził od powódki koszty postępowania na rzecz obu jednostek Skarbu Państwa. Zwrócić bowiem należy uwagę na wynikającą z art. 33 k.c. i art. 34 k.c. jednolitość Skarbu Państwa. Niezależnie od wielości wskazanych w pozwie i orzeczeniu sądowym państwowych jednostek organizacyjnych (art. 67 § 2 k.p.c.), stroną jest zawsze Skarb Państwa, a nie wskazane jednostki. Choć za Skarb Państwa działania podejmowały dwie jednostki, to nadal pozwany był tylko jeden - Skarb Państwa. Nie było więc możliwe zasądzenie na jego rzecz podwójnych kosztów procesu. Pogląd ten jest w judykaturze utrwalony (zob. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1983 r., IV CR 66/83 - OSNC 1984/1/5; wyrok Sądu Najwyższego z 11 maja 1999 r., I KKN 1148/97 - OSNC 1999/12/205; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 stycznia 1970 r., H CR 445/68 - OSNCP 1970, poz. 190).

Przechodząc do oceny prawnej powództwa wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Słusznie w ocenie Sądu Apelacyjnego uznał Sąd I instancji, że powódka nie wykazała interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia prawa ograniczenia jej prawa własności do nieruchomości.

Powyższy przepis aczkolwiek zamieszczony w ustawie procesowej, w istocie daje materialną podstawę żądania i jako taki traktowany jest jako przepis prawa materialnego (wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r. II KKN 898/00). Uwzględnienie powództwa z art. 189 kpc wymaga spełnienia dwóch podstawowych przesłanek, to jest istnienia interesu prawnego w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz w dalszej kolejności istnienia bądź nieistnienia danego stosunku prawnego bądź prawa. Obie przesłanki muszą być spełnione łącznie w dniu zamknięcia rozprawy. Przesłanka istnienia interesu prawnego, niezależnie od innych wymaganych przez prawo materialne lub procesowe okoliczności, warunkuje określony skutek powództwa o ustalenie i w istocie rozstrzyga o dopuszczalności badania i ustalenia prawdziwości twierdzeń powoda o istnieniu określonego w pozwie stosunku prawnego lub prawa. Wyrok oddalający powództwo wobec stwierdzonego braku interesu prawnego jest rozstrzygnięciem merytorycznym co do istoty sprawy. Istnienie interesu prawnego podlega badaniu przez sąd z urzędu w każdym stanie sprawy z wyłączeniem sytuacji, gdy podstawą powództwa o ustalenie jest szczególnie przepis prawa. Pojęcie interesu prawnego obszernie omówione w literaturze przedmiotu i na ogół zgodnie rozumiane jest jako istniejącą po stronie podmiotu prawa chęć uzyskania określonej korzyści w sferze jego sytuacji prawnej. Korzyść zaś, w jakiej osiągnięciu jest zainteresowana osoba występująca z roszczeniem z art. 189, polega na otworzeniu stanu pewności prawnej co do aktualnej sytuacji prawnej tego podmiotu, wzmacniającego - zgodnie z obowiązującym prawem - możliwość żądania ochrony tej sytuacji głównie poprzez stworzenie prejudycjalnej przesłanki skuteczności tej ochrony lub bardziej ogólnie jako potrzeba prawna (zob. E. Warzocha, Ustalenie stosunku prawnego lub prawa w sądowym postępowaniu cywilnym, Warszawa, 1982, s. 48). Potrzeba ta wynika z sytuacji prawnej, w jakiej się powód znajduje. Stosunek prawny, ustalenia którego istnienia bądź nieistnienia domaga może wynikać zarówno z umowy, jak i z czynu niedozwolonego zaś w odniesieniu do pojęcia prawa z art. 189 chodzi o prawo podmiotowe, unormowane w prawie przedmiotowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Apelacyjnego prawo podmiotowe przysługujące powódce nie wymaga żadnej ochrony albowiem nie jest kwestionowane prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Przewrotnie skonstruowana treść powództwa może nasuwać wątpliwość, że powódka zmierza do ustalenia nieistnienia praw obciążających nieruchomość co należało by rozumieć jako obciążenie bądź to prawami rzeczowymi bądź obligacyjnymi co w istocie nie ma miejsca. W rzeczywistości pozwana domaga stwierdzenia przez Sąd, że wskazane w pozwie akty normatywne wobec wadliwie uchwalonego planu zagospodarowania przestrzennego wydane były bez podstawy prawnej tym samym naruszając przepisy ustawy o ochronie przyrody z dnia 7 kwietnia 1949 r. a w konsekwencji także ustawy o ochronie przyrody z 16 października 1991 r. Ustalenia powyższego nie może dokonać sąd powszechny. Do stwierdzenia niezgodności aktów normatywnych z Konstytucją RP, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą kompetentny jest Trybunał Konstytucyjny (por. art. 188 Konstytucji RP oraz art. 2 i 41-45

ustawy z 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, Dz. U. Nr 102, poz. 643 z późn. zm.), z wyjątkiem aktów prawa miejscowego, o których zgodności lub niezgodności z ustawami orzeka Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne (por. art. 184 Konstytucji RP oraz art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.). Aktami normatywnymi, są normy prawne ujęte w powszechnie obowiązujących źródłach prawa (art. 87 i 94 Konstytucji RP): ustawach, ratyfikowanych umowach międzynarodowych, rozporządzeniach, aktach prawa miejscowego. Normy postępowania na podstawie tych przepisów muszą mieć charakter abstrakcyjny, nakładając powszechny obowiązek określonego zachowania, a więc nakazując lub zakazując generalnie oznaczonym podmiotom określonych zachowań w określonych sytuacjach. Niewątpliwie zakwestionowane akty normatywne mają charakter normatywny.

A więc skoro decydujące znaczenie dla wyboru formy ochrony praw przewidzianej w art. 189 k.p.c. ma interes prawny powoda, który zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości i mając na uwadze fakt, że Sąd I instancji nie mógł dokonać żądanych przez powódkę ustaleń w ocenie Sądu Apelacyjnego należało uznać, że powódka nie miała interesu prawnego w wytoczeniu przedmiotowego powództwa.

Już tylko na marginesie wskazać należy, że przedstawiona przez powódkę argumentacja prawna na uzasadnienie stanowiska, że przedmiotowa nieruchomość nie jest objęta (...), albowiem rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie Kampinoskiego Parku Narodowego oraz wydane na jego podstawie zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w sprawie (...) z dnia 2 marca 1959r. (M.P. 59 .23.107), zmienionego następnie zarządzeniem Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 26 stycznia 1965r. (MP 65.8.25.) określającego granice parku było bez podstawy prawnej w ocenie Sądu Apelacyjnego nie może być zaaprobowana.

Powódka kwestionuje tryb uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego zgodnie, z którym zmienione zostało przeznaczenie nieruchomości z budowlanej na cele użyteczności publicznej tj. gospodarkę leśną. Tryb ten ustalało rozporządzenie Ministra Odbudowy z 11 grudnia 1947r. w sprawie trybu postępowania przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego dla obszaru m- (...) W. i (...) Zespołu Miejskiego oraz zawieszenia rozpatrywania wniosków o zmianę przeznaczenia terenów i dokonywania inwestycji na tym obszarze. Zgodnie z jego par. 10 o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ogłaszało się w Monitorze Polskim, w organie urzędowym Zarządu Miejskiego m-(...) W., w jednym z pism codziennych wychodzących w m – (...) W. oraz poprzez wywieszenie ogłoszenia w zarządach gminnych i miejskich w miejscu widocznym na okres jednego tygodnia. Zgodnie z ustaleniami powódki ogłoszenia dokonano jedynie w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego (...) W..

Nawet jeśli doszło do takiego zaniechania fakt ten pozostaje irrelevantny dla możliwości składania przez zainteresowanych środków zaskarżenia na tym etapie uchwalania planu. Zaskarżeniu bowiem podlegał w drodze zgłoszenia zarzutów plan dopiero po jego sporządzeniu i wyłożeniu do publicznego wglądu na okres co najmniej 1 tygodnia (par. 11 i 12 ust. 2 cyt. rozporządzenia). Z treści rozporządzenia nie wynika jak chciałaby skarżąca, że obwieszczenie o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miało rozpoczynać etap konsultacji społecznych na temat przyjęcia planu i jego treści, uczestniczenia w których właściciele nieruchomości byli pozbawieni na skutek braku powszechnej wiedzy wynikającej ze wskazanych powyżej zaniechań. Wręcz przeciwnie możliwość zapoznania dotyczyła już sporządzonych planów wyłożonych w tym celu do publicznego wglądu. W związku z powyższym podnoszone przez powódkę argumenty choć wskazują na pewne nieprawidłowości to nie wykazują na pozbawienie mieszkańców osiedla (...) prawa do wniesienia zarzutów przeciwko planowi zmieniającemu przeznaczenie nieruchomości położonych w obrębie tego osiedla na cele użyteczności publicznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację zmieniając na podstawie art. 386 par.1 kpc w zw. z art. 397 par.2 rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie kosztów postępowania apelacji o kosztach procesu za drugą instancję rozstrzygając na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu stosownie do przepisu art. 98 § 1 i § 3 kpc. art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1349 ze zm.).